

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2961/2020
09.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Петровић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Београдски водовод и канализација“ из Београда, чији је пуномоћник Марко Милутиновић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1. 3442/19 од 15.01.2020. године, у седници од 09.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1. 3442/19 од 15.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2134/17 од 23.04.2019. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев да се поништи као незаконито решење туженог од 05.06.2017. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду и тужени обавезе да тужиоца врати на рад. Ставом другим изреке тужба је одбачена у делу којим је тражено да тужени распореди тужиоца на радно место које одговара његовој стручној спреми. Ставом трећим изреке тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 132.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1. 3442/19 од 15.01.2020. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. важећег Закона о парничном поступку - ЗПП, и утврдио да је ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује на битне повреде поступка које могу бити ревизијски разлог, у смислу члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог засновао радни однос на неодређено време решењем од 17.10.1986. године за рад на пословима помоћног радника, са завршеном осмогодишњом школом. Решењем туженог од 29.05.1997. године тужилац је распоређен на послове ..., за које се као услов захтевао квалификовани радник трећи степен стручне спреме техничке струке хемијско-технолошког смера. Тужилац је туженом доставио диплому саобраћајно-техничке школе од 20.06.1996. године о положеном завршном испиту и завршеном трећем разреду образовног профила возач моторних возила. Уговором о раду од 23.07.2002. године тужилац је засновао радни однос код туженог за рад на пословима ... у Служби ..., за које је предвиђен трећи степен стручне спреме. На основу захтева туженог за проверу веродостојности тужиоцеве дипломе, Саобраћајно-техничка школа из Земунa је дописом од 06.03.2017. године обавестила туженог да тужиоцу није издата диплома о стеченом трећем степену стручне спреме за образовни профил возач моторних возила. Тужени је доставио тужиоцу упозорење о постојању отказних разлога 09.05.2017. године, због давања нетачних података од стране запосленог када је то било од битног утицаја за доношење незаконите одлуке код послодавца, као и због непоштовања радне дисциплине. Побижаним отказним решењем од 05.02.2017. године тужиоцу је отказан уговор о раду од 01.07.2002. године са анексима, из разлога што је послодавцу доставио диплому о стеченом трећем степену стручне спреме, образовни профил возач моторних возила, која није веродостојна јавна исправа, чиме је својом кривицом учинио повреду радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду, у вези члана 14. став 1. алинеја 9. уговора о раду, као и повреду радне дисциплине из члана 179. став 3. тач. 6. и 8. Закона о раду. Утврђено је да је директор туженог у децембру 2016. године донео одлуку о провери свих диплома, да је тужени слао допис саобраћајно-техничкој школи у Земуну уз доставу фотокопије дипломе тужиоца, а након обавештења да та школа није издала диплому, образована је комисија ради утврђивања чињеничног стања, па је тужилац позван да да изјаву и дата му је могућност да докаже да је ту школу завршио, што он није учинио, након чега му је достављено упозорење о отказним разлозима, а затим и побијано решење о отказу уговора о раду.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је тужбени захтев тужиоца за поништај отказног решења и враћања на рад код туженог одбијен као неоснован.

Чланом 15. тачка 3. Закона о раду („Службени гласник РС“ 24/05 ... 75/14) прописано је да је запослени дужан да обавести послодавца о битним околностима које утичу или би могле да утичу на обављање послова утврђених уговором о раду. Према члану 26. став 1. тог закона, кандидат је дужан да приликом заснивања радног односа послодавцу достави исправе и друге доказе о испуњености услова за рад на пословима за које заснива радни однос. Чланом 69. став 1. тачка 6. Колективног уговора за ЈКП „Београдски водовод и канализација“ из јануара 2015. године прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну

дисциплину ако је дао нетачне податке који су били одлучујући за заснивање радног односа.

Тужилац је засновао радни однос код туженог на пословима за које је као услов предвиђен трећи степен стручне спреме, на основу дипломе Саобраћајно-техничке школе од 20.06.1996. године, за коју је утврђено да није издата од те школе. Будући да тужилац приликом закључивања уговора о раду туженог није обавестио о околностима које утичу на обављање послова на које је распоређен, он је извршио повреду радне обавезе која му је побијаним решењем стављена на терет, па је правилно његов тужбени захтев за поништај отказног решења и враћање на рад код туженог одбијен као неоснован, применом члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду.

Супротно ревизијским наводима, тужени није био преклудираан да откаже уговор о раду тужиоцу, у смислу чл. 184. и 179. став 1. тачка 1. и став 2. и 3. Закона о раду, којим одредбама је прописан рок у коме послодавац може дати запосленом отказ уговора о раду, односно 6 месеци од дана сазнања или годину дана од наступања чињеница које су основ за давање отказа. Правилна је оцена нижестепених судова да се у конкретном случају ради о продуженој повреди радне обавезе, јер је тужилац предао послодавцу фалсификовану диплому и на тај начин га одржавао у заблуди о својој стручној спреми, на који начин је у читавом периоду рада вршио повреду радне обавезе, па с обзиром да се ради о продуженој радњи извршења повреде радне обавезе, застарелост почиње да тече од последње радње. Будући да је тужени за повреду радне обавезе сазнао из дописа Саобраћајно техничке школе од 06.03.2017. године, а да је отказно решење донето 05.06.2017. године, следи да нису протекли законски рокови за доношење побијаног решења о отказу уговора о раду. Неосновани су и ревизијски наводи да тужилац код туженог није засновао радни однос уговором о раду од 25.07.2002. године већ 1997. године, јер је утврђено да је по основу уговора о раду од 25.07.2002. године засновао радни однос на неодређено време за радно место за које је као услов био предвиђен трећи степен стручне спреме, на основу спорне дипломе.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**